

ШОКОЛАДЕНИТЪ БИСКВИТИ.

Отдавна Митко си мечтаеше за шоколаденитъ бисквити, които бѣха изложени въ витрината на сладкаря Василь. Искаше да си вземе много, много, да се наяде веднажъ за винаги до пресищане.

На Великдень неговиятъ вуйчо му даде една нова сребърна монета отъ 20 лева.

Веднага следъ празника Митко отърча при бай Васила и си купи четвъртъ килограмъ отъ тия бисквити.

Зарадванъ до уши, той седна на една скамейка въ градината предъ кжщата имъ, за да може спокойно да изяде бисквититѣ.

При него се приближиха Иванчо и Тошо, деца на перачката Велка, които често играеха съ Митко. Тѣ гледаха завистливо, какъ той извади отъ книгата една бисквита и започна да я яде, Иванчо преглътна слюнката си, а малкиятъ Тошко сложи прѣста си въ устата.

Митко не бѣ доволенъ дето така го гледатъ. И той сопнато се обърна къмъ Иванчо:

— Какво ме гледашъ така?

Иванчо само извърна глава. На Митко се поиска да

го подразни.

— Яде ли ти се бисквита?

Иванчо поклати глава утвърдително. Митко сложи втора бисквита въ устата си и каза.

— По-хубави сж отъ козунацитѣ.

— Азъ не съмъ ялъ още козунакъ, — каза Иванчо.

Митко го погледна втренчено.

— Че какъ тѣй? — попита той. — Майка ти не е ли мѣсила козунаци?

— Не. Не е мѣсила, — отвърна Иванчо и очитѣ му се налѣха съ сълзи.

Митко много се удиви. Какъ може това? Ами че може ли да не е имало козунаци на Великдень у тѣхъ? А пъкъ Митко яде тѣй много и различни козунаци, и съ орѣхи, и съ стафиди, че просто не иска вече да ги погледне. Тази сутринъ даже той отказа да яде козунакъ заедно съ млѣкото си.

— Ами защо не сте яли козунаци? — попита той пакъ.

— Мама нѣма пари! — отговори Иванчо.

Митко не можа да разбере добре, какъ може май-